

Immigració: pausa i reflexió

written by Jaume Gras i Bartrolí | 20 de maig de 2024

Una de les veus econòmiques més solvents, de les més respectades del país, acaba de publicar un article molt interessant, per racional i clar, al diari electrònic [EL Nacional sobre la immigració desbocada a Catalunya](#). Cert, com ho llegeixen, i qui l'escriu no és sospitós de ser un populista *enragé*.

Un article en el qual, i no és el primer cop que ho apunta, s'atreveix a parlar del fenomen i a suggerir que cal parar el flux d'immigrants a Catalunya. **Cal parar i reflexionar, ens diu clarament.** Està molt bé llegir una ploma seriosa i qualificada com la del senyor Casanovas. Està molt bé que qui ens diu ho faci amb tanta claredat. Està molt bé que se'n parli sobretot des del vessant econòmic ni que sigui vint anys després de la irrupció de la segona gran onada immigratòria. Va ser amb l'arribada d'un milió i mig de nouvinguts, en poc més de vuit anys, que va acabar com el rosari de l'aurora i no és una opinió. Les retallades del 2013 van ser conseqüència, en bona part, de la sobrecàrrega de població importada que va esclatar en plena crisi financera internacional i també local, perquè tots sabem que a casa nostra el totxo ens fascina fins a l'extenuació. Una arribada massiva durant època convergent que va minoritzar definitivament els catalans. Que fos Jordi Pujol qui donés el vistiplau per renovar aquestes polítiques després de viatjar tant per Espanya durant els anys 50 també resulta ben curiós. Però és així.

En un sistema electoral com el que patim, a la curta o a la llarga, ser minoria és un desastre nacional com ja podem constatar nítidament. Només conec a l'Helenio Herrera, un entrenador del Barça dels anys 60, que deia que jugar amb un home menys era millor. Era un bon entrenador i un gran ocurrent, en aquest cas argentí, que com els catalans els hi encanta la retòrica i les originalitats.

Com sempre, l'article del catedràtic Guillem López-Casasnovas és ponderat, ben argumentat i lògic, una lògica i un coneixement que el fa servir per repassar, breument, set o vuit àmbits relacionats amb la immigració econòmica sense que en vegi cap de positiu i tots problemàtics. Ni en economia general; ni en renda *per capita*, és a dir, en creació de riquesa pel país; ni per a la gent; ni en cohesió social; ni en educació; ni en sanitat; ni en cohesió nacional; ni en llengua...

L'autor de l'article parla del país i no dels sectors que n'han sortit beneficiats, entre els quals la gestoria política de la Generalitat per poder recaptar i compensar els diners que volen cap a Madrid cada any. Això ho dic jo.

Amb el fenomen migratori **és fonamental parlar de números i l'autor, a l'article, ho té en compte. Demana una pausa i molta reflexió.** Del contingut es pot despendre que el que fan les grans corporacions econòmiques i polítiques de l'autonomia és, senzillament, un error. Un desastre que ni ho salva el voluntarisme adolescent i recurrent que fan servir alguns com a placebo.

Parlar d'immigració desbocada resulta incomprensible pels qui no veuen mai res de dolent, els qui tot ho troben fantàstic perquè són bona gent i pels que hi tenen alguna cosa a guanyar amb el moviment massiu que, com és ben lògic, n'hi ha. I també pels caça feixistes compulsius perquè els hi justifica la seva postura i els hi dona sentit a la seva vida onírica ideal. Ens referim als qui ara reparteixen carnets de bons demòcrates quan fa anys criticaven als que donaven –deien ells– carnets de bons catalans. Us en recordeu. Que contradictoris, que inconseqüents.

A l'autor no li cal parlar d'altres conseqüències més punibles perquè només fer-ho des d'un punt de vista econòmic ja n'hi ha prou per comprendre que la immigració, tal com s'enfoca a Catalunya, és un mal negoci per als catalans del present i del

futur. De tota manera, tampoc seria sobrer parlar de manera tan ponderada com fos possible de la seguretat, perquè també costa molts diners. Tothom entén que una cosa eren les malifetes del Vaquilla i una altra la irrupció de les catanes al carrer i altres mètodes més bèsties a què no estem acostumats. És més car. És una violència importada a la qual no estàvem habituats. I sinó que els ho preguntin als professionals de presons.

Entenc que, si un economista d'aquest nivell en parla amb termes, el problema deu ser majúscul. Tots ja sabem que, en general, a la Catalunya post-franquista ningú gosa ser gaire dissonant, ni a sobrepassar el marc establert. D'aquest fenomen –de fer bondat– en deien abans seny. A Catalunya tot el que penja del pressupost de l'autonomia és el centre de l'univers, és el centre moral i espiritual, i això fa que la majoria sigui molt disciplinada i políticament més que correcte.

Té mèrit dir el que diu l'exconseller del consell de govern del Banc d'Espanya perquè, de moment, és dels pocs economistes que contradiu el corrent de la plantilla del pensament establert. La plantilla dissenyada per les Cambres de Comerç, pels col·legis oficials, per les patronals i per tota la bancada parlamentària de la Ciutadella –almenys fins ara– que veuen, amb aquest trànsit fluid, versàtil i ininterromput de persones una finestra d'oportunitats (de negoci) encara que el sistema educatiu faci figa o que la sanitat estigui ben petada. O que els habitatges i les habitacions de llit calent no parin d'apujar el preu. O que els suburbis de moltes ciutats semblin assentaments. Tant els hi fa. No poden parar. L'important és millorar la productivitat amb baixos salaris i escalfar encara més el mercat immobiliari i el turístic. Més PIB i més ingressos per a la Generalitat –també per a l'Estat, està clar– que no serviran, ni de bon tros, per mantenir els serveis adequats per a la població, que any rere any van minvant de qualitat.

Entenc que el senyor Casanoves els hi fot una clatellada molt sonora als establerts. Contradiu també una de les patums regionals més respectada que no és altra que el professor Mas Collell que frisa per arribar, com més aviat millor, als nou milions d'habitants per ser més potents, diu. Nou milions d'habitants en un país que, per no tenir, no té ni aigua, ni infraestructures necessàries per conservar-la i distribuir-la com hem comprovat, una realitat que deu ser elemental perquè hi pugui viure tanta humanitat. No n'hi ha prou amb quatre anuncis per evitar el problema. O repetir com un lloro que la culpa és del canvi climàtic.

Les infraestructures existents ara són similars a les que hi havia quan Catalunya tenia cinc milions, les més importants de les quals les va construir el franquisme per acollir les persones meridionals que el seu règim va estimular a desplaçar. Algun dia els especialistes en ecologia, que a Catalunya n'hi deu haver un munt, haurien de parlar de sostenibilitat, riquesa hídrica i territori, per saber si la Catalunya dels dos rius esquifits, amb tan poca aigua, és un escenari on tot és possible com ens volen fer creure els autonomistes del 78 i la seva cort d'entusiastes.

Haurien d'explicar si els pocs habitants que històricament havia tingut el Principat corresponien a la lògica capacitat natural del territori o només a un seguit de malediccions bíbliques com ens han volgut fer creure. Una evolució natural que va desvirtuar el franquisme amb la gran onada dels seixanta i també els "nostres" amb aquesta follia per arribar als nou milions per fer bullir la seva olla.

Potser és el moment que amb aportacions d'aquesta mena s'estimuli el debat sincer i, sobretot, seré, i convidi a tothom a parlar-ne tècnicament i també políticament. Jo sincerament ho dubto. La immigració és el fenomen més controvertit del segle XXI a occident i encara més a Catalunya que no té estat propi i una classe política que és com és.

Ja n'hi ha prou de fer creure que estàs salvant la humanitat quan el que en realitat fas és empobrir cada cop més el país, els catalans i afavorint segons quines butxaques. I minoritzat-nos. No cal ser anarco-comunista per denunciar tranquil·lament aquest frau. Es pot estar perfectament a favor de l'economia de mercat, però sense la conxorxa viciada de la colla del porró.

Potser és en aquest punt que no acabo d'entendre la confiança que encara té el senyor Casasnovas amb els mateixos actors polítics quan han estat, des de fa 25 anys, ben calladets, sense dir res, tot i el terrabastall. Ni baden boca ara, ni ho faran mai, fins que moltes veus com la seva, i altres potser més estridents per si fan el sord, els facin veure que no tot s'hi val.

Cal tenir valor per no dir res sobre immigració durant la campanya electoral quan els polítics han parlat, sobretot, del seu gran negociat. Fins i tot ha tingut les penques de fer cordons sanitaris a qui en vol parlar, ni que sigui fent-ho també des del vessant més escabrós, que per negar-ho fent escarafalls no vol dir que no existeixi.